

NOTARIS EGBERT HORST

Mr. Egbert Horst is sinds 1989 werkzaam in het Gooi en gespecialiseerd in erfrecht en estate planning. Hij woont in het Gooi met zijn vrouw Emilie die meubels restaureert en is vader van zoon Tim. Geïnspireerd op markante zaken die hij meemaakt tijdens zijn notariële werk schrijft hij exclusief voor GOOISCH.

... EN MIJN KINDEREN UIT MIJN RELATIE MET BARONES ZO & ZO

Het komt in de beste families voor; vader blijkt nog een buitenechtelijk kind te hebben. Niet alleen in Gooische kringen, maar ook in koninklijke. Prins Bernhard vertelde vlak voor zijn overlijden in 2005 aan journalisten van de Volkskrant dat hij niet alleen vier dochters aan Juliana had geschonken, maar ook nog twee onwettige dochters buiten de paleismuren had verwekt. Maar konden zij ook aanspraak maken op de erfenis of waren alleen Beatrix en haar zusters wettige erfgenamen?

Het antwoord is simpel: een biologisch kind heeft altijd recht op zijn of haar deel van de nalatenschap als een ouder overleden is, ook een buitenechtelijk kind. Zelfs als het kind niet erkend is. Zoon of dochter zal dan wel moeten aantonen dat de overledene daadwerkelijk de vader is, bijvoorbeeld door een DNA-test. Medewerking van de familie is niet altijd vanzelfsprekend. Menigmaal zijn de nazaten not amused als vader nóg een erfgenaam blijkt te hebben. Immers, de nalatenschap zal over meerdere mensen verdeeld moeten worden. Met zure gezichten als gevolg. Het tegenwerken van ongewenste nieuwe familieleden kan zelfs tot bizarre situaties leiden.

Zo speelde in Frankrijk het legendarische verhaal over de roemruchte zanger en filmster Yves Montand. Een onbekend gebleven actrice beweerde op een gegeven moment een kind van hem te hebben. Montand ontkende en weigerde mee te werken aan een DNA-test. De vrouw en haar dochter bleven echter volharden, zelfs na de dood van Montand. Op een gegeven moment is het lichaam van Montand opgegraven om alsnog de waarheid boven tafel te krijgen. De DNA-test wees uit dat hij toch niet de vader was!

In mijn eigen notariële praktijk herinner ik mij ook als de dag van gister een netelige kwestie met een erfenis als inzet. Een uit Amerika afkomstige kunstenaar die in Nederland enig faam en fortuin had verworven kwam op zeker moment te overlijden. De artiest had jaren geleden een leven gekend aan de andere kant van de oceaan. Maar zonder succes. Hij verbrandde al zijn schepen achter zich, kwam naar Nederland en over zijn Amerikaanse tijd werd nooit meer met een woord gerept. Aan deze kant van de wereld lukte het hem wel, hij trouwde een jongere vrouw. Hij kreeg twee kinderen en had bijzonder maatschappelijk succes. Na zijn dood erfde zijn vrouw een leuk fortuin, circa 1,5 miljoen aan bezittingen en geld. De dood van de man haalde de krant en het nieuws bereikte zelfs Amerika.

Vervolgens bleek de afwikkeling van deze zaak minder eenvoudig te zijn dan hij op het eerste gezicht leek. Via hun advocaat meldden zich plotseling twee kinderen die claimden de zoon en dochter te zijn van de overleden man. De kinderen stonden in Amerika officieel geregistreerd als kinderen van, dus dat liet geen mogelijkheid open voor discussie. Ze waren al jaren gebrouilleerd

met hun vader en hadden na zijn vertrek uit de States nooit meer contact gehad. De Nederlandse weduwe en haar kinderen waren in shock. Niet alleen over het verborgen verleden van hun man en vader, maar ook over de aanspraak die de kids deden op hun deel van de erfenis. Het zeer agressieve Amerikaanse advocatenkantoor schuwde geen middel om het onderste uit de kan te halen zonder ook maar enigszins gevoel te tonen voor de situatie van de kersverse weduwe. Zij dacht haar leven zoals zij gewend was voort te kunnen zetten. Haar eigen kinderen zouden pas aanspraak maken op hun erfdeel na haar overlijden. Maar de Amerikaanse kinderen eisten per onmiddellijk hun erfdeel op. En aangezien het leeuwendeel van de nalatenschap bestond uit stenen, bezittingen en kunst, moest zij haar huis verkopen om aan de eisen van de onbekende kinderen tegemoet te komen.

Wat dat betreft strekt de handelswijze van prins Bernhard tot voorbeeld. Dat hij buitenechtelijke kinderen had verwekt was een publiek geheim waardoor dit na zijn dood geen groot opzien baarde. Bovendien bleek na zijn verscheiden dat hij een en ander keurig geregeld had. In zijn testament werden zijn buitenechtelijke kinderen net als Beatrix en haar zusters, duidelijk benoemd.

Sindsdien komt het steeds vaker voor dat bij het voorlezen van het testament niet de gebruikelijke zin wordt uitgesproken 'ik benoem tot mijn erfgenamen mijn echtgenote en mijn kinderen', maar steeds vaker wordt daarvoor in de plaats gezet 'ik benoem tot mijn erfgenamen mijn echtgenote en mijn kinderen uit mijn relatie met Marie puntje puntje of Barones zo en zo'. En zo heeft prins Bernhard zelfs na zijn dood nog een taboe doorbroken...